

En slocknad stjärna

Egentligen var baren på Hotel Belles Rives i Juan les Pines alldeles för dyr för min magra reskassa. Men nu satt jag i alla fall där med min öl och tittade ut över Medelhavet. Jag försökte föreställa mig hur det sett ut på tjugotalet då Scott F Fitzgerald hyrde det stora huset tillsammans med sin lätt galna hustru Zelda och skrev "Tender is the Night".

Baren var helt tom så när som vid bordet bredvid där det satt en kvinna som nu var inne på sin tredje Side-car. Hon såg ut att vara i femtio-sextio - års åldern och var fortfarande mycket vacker.

Plötsligt vänder hon sig mot mig, samtidigt som hon beställer ytterligare en Side-car, och säger på engelska:

- Är du inte lite väl ung att sitta och dricka på en sådan här bar. – Nja, svarar jag, jag dricker bara öl och jag har fyllt aderton år, så det är nog ingen fara. – Bor ni här i Juan les Pins, madame?

- Nej, men alldeles i närheten, i Antibes. Vet du inte vem jag är?

- Jag är ledsen, madame. Jag har ingen aning.

Då ler hon lite sorgset och börjar sjunga med sin lätt berusade, lite hesa röst: Es gibt nur einmal. Es kommt nicht wieder. Hennes sång avbryts av en plötslig hostattack.

- Ursäkta, mår ni inte bra, madame?

- Det är inget att bry sig om, det är bara en släng av tbc. Det är inte så farligt.

- Den melodin har jag hört någon gång tidigare. Var kommer den ifrån?

- Den kommer från min filmkarriärs största succé: "Wien dansar och ler". En film som var en enorm framgång i alla länder. Tyska ufa:s dittills dyraste filmproduktion. Jag är alltså Lilian, Lilian Harvey.

- Oj, ni är filmskådespelerska. Det visste jag inte.

- Var, min unge man, var!

-Hur hamnade ni i Antibes?

- Det är en lång historia egentligen. Jag har haft hus här i Antibes sedan början av trettioalet, en plats att dra sig tillbaka till när livet blev för hektiskt. Jag var stor stjärna i Hollywood på trettioalet, umgicks med Marlene Dietrich, Spencer Tracy, Joan Crawford och Gary Cooper för att bara nämna några av mina vänner. Sedan gjorde jag misstaget att återvända till Tyskland, där jag är uppvuxen, ett Tyskland som då hade blivit nazistiskt. Jag gillade aldrig nazisterna och hjälpte flera judiska goda vänner att lämna landet. När det började brännas och Gestapo var efter mig packade jag snabbt mina juveler och åkte hit till Antibes. Men den tidens Vichy-Frankrike var också farligt för en sådan som jag, så jag tog mig till USA för andra gången. Livet där blev inte lätt. Man lämnar inte Hollywood för Europa alldeles ostraffat. Nu blev det bara B-filmer och teater. Efter kriget återvände jag till Frankrike. Nu var det andra tider som gällde. "Världens sötaste flicka" som jag brukade kallas var inte längre filmidealet.

Hon ler lite sorgmodigt när hon säger detta. – Jag hade förlorat det mesta som jag en gång ägt, så jag började turnera och sjunga överallt. Sjunga och dansa kunde jag ju. Jag sålde fastigheter, tränade hundar och hade en boutique här i Juan les Pins. Jag var beredd att pröva det mesta. Jag har aldrig varit rädd för att arbeta.

Här sjunker hon ihop i en utdragen hostattack. När hon åter hämtat andan ropar hon:

- Garçon, une autre Side-car!

Just när kyparen kommer med drinken kommer en barsk kvinna in genom dörren. Lilian skiner upp och säger med sin lätt berusade röst: - Oh, Elsie så roligt. Kom och ta en drink.

Men Elsie går resolut fram till Lilian, griper henne hårt i armen och säger med vredgad röst: - Nu räcker det Lilian. Nu går vi hem! Hon drar upp Lilian ur stolen och för henne med fast hand ut ur baren. När de kommit till dörren vrider sig Lilian runt, kastar en slängkyss mot mig och ropar: Au revoir, mon petit!

Jag betalar min öl och går tankfull därifrån.

Några månader senare läser jag i tidningen att Lilian Harvey har avlidit på en klinik i Juan les Pins i en ålder av 62 år.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bo Scharping med Poeter.se id #36144 innehar upphovsrätten